

Сѣднахме, обърнати къмъ храма.

— Ако не бързашъ, ще ти разкажа една легенда за „Св. София“.

— Азъ слушамъ, дѣдо.

Той леко кимна съ глава, замисли се малко и бавно започна.

„Това, което ще ти разкажа, се е случило преди 500 години, когато турцитѣ сж завладѣли София. Въ тази църква е служилъ тогава единъ много старъ, благочестивъ свещеникъ. Страшни дни настѣпили за софиянци. Много турци, предвождани отъ единъ свой полководецъ—Хюсеинъ бей, се плъзнали изъ града и дълги дни и нощи се чували отчаяни писъци и се издигали високи огньове отъ горящитѣ кѣщи.

Цѣли три дни стариятъ свещеникъ е стоялъ затворенъ въ храма, биелъ печално камбаната и се молѣлъ на Бога за своя народъ.

На третия день турцитѣ обградили храма, блѣскали желѣзната врата, стреляли презъ прозорцитѣ, увещавали свещеника да отвори, иначе ще изгорятъ църквата, но напразно! Закритъ задъ дебелитъ зидове, колѣничилъ, свещеникътъ от-

правялъ горещи молитви.

Хюсеинъ бей не искалъ да разрушава храма, защото го харесалъ и искалъ да го обърне на джамия. Той заповѣдалъ да разрушатъ само една отъ страничнитѣ врати и когато невѣрниците нахлули въ храма, видѣли стария свещеникъ на царскитѣ врата облѣченъ въ най-свѣтлитѣ свещени одѣяния.

— Невѣрно куче, — обърналъ се къмъ него Хюсеинъ бей, — твоята бѣла глава сега ще се търкулне на земята, а въ това здание отъ днесъ ще се разнасятъ молитви само къмъ Аллаха и неговия великъ пророкъ Мохамеда.

— Тѣй е било угодно на Бога, — отговорилъ свещеникътъ, — безъ Неговата свята воля нищо не бихте сторили вий. Изглежда, че много сме съгрѣшили. Нашето царство пропадна. Този святъ храмъ ще бжде домъ на невѣрниците. Азъ сжщо ще загина, но Богъ не ще се отвърне напълно отъ насъ. Ще дойдатъ дни, когато вашиятъ полумесецъ ще бжде премахнатъ отъ този домъ Божий, тогава пакъ ще се слушатъ нашитѣ тържествени химни въ честь на Единия Богъ, тогава пакъ християнски свещеници ще служатъ на истинния Богъ. И когато това бжде,